

Розділ 1

Чорний «лексус» звично повернув у тихий заміський провулок і, рятуючись від шуму та задушливого пилу великого й безглузлого міста, одразу ж потрапив у розкішну тінь, що падає від яскраво-зелених дерев. Веніамін любив і водночас ненавидів це місто з його вічним гамом і метушнею. Так вийшло, що тут він проводив основну частину свого життя, з головою поринаючи в роботу; тут були казино та мережа ігрових автоматів, завдяки яким він отримував добрий прибуток.

Веніамін із раннього дитинства знав, що таке гроші, точніше, як це, коли їх немає. Він виріс у дитячому будинку й зараз із легкою зневагою спостерігав за тим, як ігромани з очима, що несамовито горять від азарту, постійно збільшують його банківський рахунок. Маючи велике казино майже в самому центрі мегаполіса та безліч гральних автоматів, розкиданих по маленьких і великих залах, Веніамін сам жодного разу не сів за стіл. Це був його принцип, і він, як ділова, наполеглива й цілеспрямована

людина, завжди його дотримувався. Коли Веніамін навідріз відмовлявся покрутити за келихом пива рулетку хоча б заради інтересу, з нього жартували колеги з бізнесу.

— Боїшся втратити свої кровні, Веніаміне Сергійовичу? — почув він одного разу нібито ненароком кинуту іронічну фразу.

Її вимовив його приятель, що сидів за ігровим столом. Веніамін лише глянув на нього зверхньо. Що поробиш? Іноді й друзі можуть зачепити.

Він був надзвичайно самолюбний, і почуте неприємно різонуло його слух. Веніамін стримав емоції, почекав, поки в душі вщухне шторм, повагом зробив ковток холодного пива з білою шапкою піни і, подарувавши приємну усмішку гравцям, що зазмерли в очікуванні відповіді, дістав із бокової кишені піджака важкий стос зелених купюр й акуратно поклав його на стіл. Веніамін був небідною людиною, але до грошей завжди ставився дбайливо.

— Зіграйте, хлопці, без мене, — сказав він спокійним голосом і знову невинно всміхнувся.

Потім, зробивши ще кілька ковтків пива, Веніамін неквапливо поправив дорогую краватку в синю смужку й пішов, пославшись на невідкладні справи. Отже, він ясно дав зрозуміти, що не належить до численної когорти гравців. Його проводили мовчаням — Веніаміна не лише поважали, а й побоювалися. Банальну життєву істину: для того, щоб тебе

поважали, треба, щоб тебе побоювалися, — він засвоїв ще в ранньому віці, коли жив у дитбудинку, де кожен день був схожим на випробування.

Веніамін любив свій просторий особняк, який привітно дивився на нього відчиненим навстіж балконним вікном на третьому поверсі. Вдома на чоловіка чекала дружина Надя. Надійка, Надієчка, його сонечко. Він був старший за неї на шістнадцять років, але ніколи цього не відчував. Веніамін знав Надю майже дев'ятнадцять років, і за цей час вони жодного разу не посварилися, на відміну від багатьох подружніх пар, які були разом довгий час. Веніамін усвідомлював, що все це завдяки його синьоокому диву.

Він стомлено сів на шезлонг і задивився на Надійку. Думаючи про щось своє, вона ходила між струмочками, що стікали по круглих камінчиках і тихо дзюркотіли. Довгі, бездоганної форми ноги, що виглядали з-під короткої джинсової спідниці, були схожі на витвір мистецтва. Трохи подовжене засмагле обличчя з точеними вилицями, тонким, прямим, аристократичним носом і гарними, пухкими, як у примхливої дитини, губами обрамляло довге, майже до пояса, світле від природи волосся. Як і раніше, не помічаючи Веніаміна, Надія підійшла до одного із струмків і підставила під струмінь води тонку руку. В іншій руці жінка тримала маленького пухнастого звірка — свою улюбленицю, сріблясто-чорну шиншилу. По тому, як вона притискала до

— Анекдот про блондинку розповісти? — спитав чоловік, щоб побачити на обличчі дружини усмішку: він шалено любив, коли вона всміхалася.

Надя мовчки кивнула головою.

— Зупиняє даішник білявку й запитує: «Чому у вас машина без номерів?» А блондинка йому: «Ну що ви?! Я знаю номери напам'ять!»

— Це не про мене, — засміялася жінка. — Я, зауваж, навпаки, їжджу з номерами, але напам'ять їх не знаю.

Пестячи дружину поглядом, Веніамін глянув у її променисті, напрочуд гарні очі.

— А я й не сказав, що анекдот про тебе, — усміхнувся він.

— Я хоч і білявка, та натяк зрозуміла. — На обличчі в Надії з'явилася ангельська усмішка.

— Які натяки? Ти найрозумніша блондинка на всій земній кулі! Навіть роман написала...

— Я писала його цілий рік, — перебила чоловіка Надя, і її очі похмурили.

— Яка різниця скільки?!

— А потім жодне видавництво не ризикнуло його надрукувати, — продовжила вона.

— Бо там сидять безголові, тупі редактори.

— Так, одна я така розумна, а всі навколо тупі. Довелося видати книгу власним коштом. А для чого? Щоб побачити на глянцевої обкладинці свою «люб'язно надану видавництву» фотографію? Чи для того,

щоб ці книги цілий рік пролежали мертвим вантажем на полицях, а потім, піднявши стовп пилу, перекочували до пункту прийому макулатури?

— Ну, ти перегинаєш палицю... Навіть якщо твоя перша книга не розійдеться на «ура», це ще не означає, що вона погана. Популярність приходить не одразу. До того ж ми можемо дозволити собі добру рекламу, можемо розкрутити твій роман, замовити рецензії та опублікувати їх у газетах і журналах. Адже це твій перший твір, проба пера...

— Венку, любий, — Надя сумно всміхнулася, — це не проба пера. Це була моя безглузда примха. Тільки сьогодні, побачивши в себе на столі вже видану книгу, я зрозуміла, наскільки вона нецікава, починаючи з безглуздої назви «Незабутнє спекотне літо» і до останнього рядка: «Вона ніколи не забуде його пристрасне тіло та жадібні губи». Література, напевно, почервоніла як варений рак, коли на світ з'явився цей «шедевр». — У голосі Наді пролунала сумна іронія.

— Може, ти перебільшуєш? На мою думку, ти надто самокритична. — Веніаміну дуже хотілося хоч якось утішити дружину.

— Ні, Веню, я просто тверезо дивлюся на свої здібності, — зітхнула Надія. — І чому в мене тільки зараз розкрились очі?

— Немає нічого страшного в тому, що ти не досягнеш визнання на літературній ниві, адже у тебе є багато інших переваг.